

25 Μαρτίου 2016

Του Ευαγγελισμού...

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Μια παράξενη ταραχή συνόδευε τα βήματά μου στη σκάλα για το πατάρι... Πλησιάζει πάλι 25 Μαρτίου και η γιαγιά ένα χρόνο τώρα, δεν είναι ανάμεσά μας...

- Ευαγγελία μην αργείς! Πάρε ό,τι έχεις να πάρεις και σβέλτα...
- Καλά, καλά....

...

Πάντα είχα μια αδυναμία στα «παλιά» πράγματα,

στις «νεανικές μου μνήμες». Ήμουν η σταχομαζώχτρα της οικογένειας. Η μητέρα μου το ήξερε και το έζησε χρόνια μαζί μου... Όμως αυτή η «ανηφοριά» στο πατάρι μετά που «κοιμήθηκε» η γιαγιά, έφερε λίγα «κύματα» και στα χέρια και στα πόδια μου. Το πατάρι ήταν το καταφύγιό μας και κει μαζεύαμε και μαζεύαμε με τη γιαγιά, σε πείσμα της μαμάς βέβαια. Τώρα, έπρεπε να αδειάσει το περίφημο πατάρι-καταφύγιο... Δεν μπορούσαμε να συντηρήσουμε ένα τόσο μεγάλο σπίτι... Το αρχοντικό της γιαγιάς Ευαγγελίας...

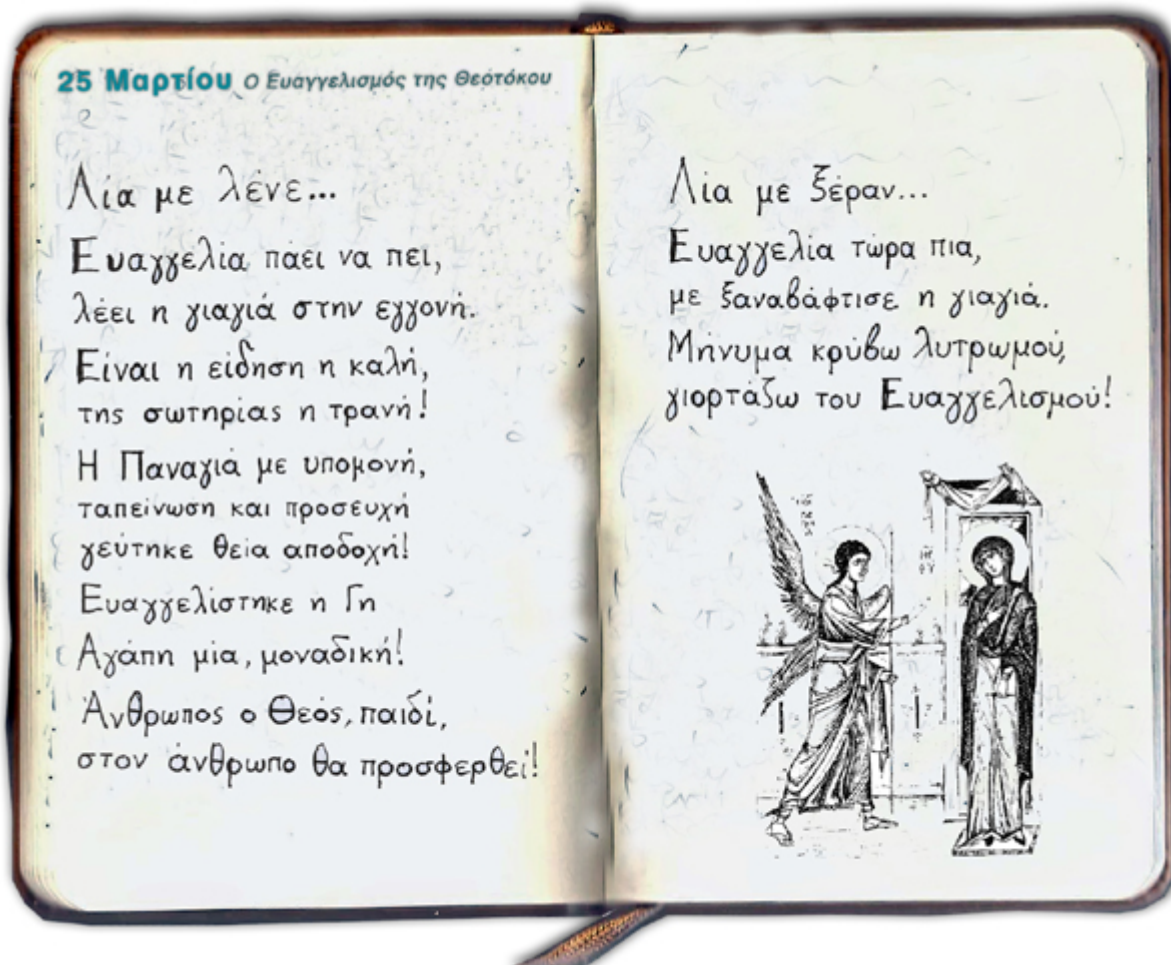
- Έπαθες τίποτα;

Η μητέρα ανησύχησε από τον δυνατό θόρυβο και το απότομο φτάρνισμα που ακολούθησε.

- Όλα εντάξει!

Η απάντησή μου συνάντησε ένα παλιό τετράδιο, κιτρινισμένο, που σωριάστηκε μέσα στο σύννεφο της σκόνης... Η τσάντα μου, η καφέ τσάντα της τρίτης

δημοτικού, δώρο της γιαγιάς Ευαγγελίας, μόλις είχε γλιστρήσει από τα χέρια μου και σκόρπισε το περιεχόμενό της...

Το ήξερα πως η αύρα της γιαγιάς ήταν εκεί, στις κιτρινισμένες σελίδες. Ήταν το «συμβόλαιό μας». Μαζί με τη γιαγιά είχαμε συμφωνήσει να μη ντρέπομαι για το όνομά μου, αλλά να το περηφανεύομαι σ' όλες τις συμμαθήτριες και τους συμμαθητές μου, που το κορόιδευαν. Ήταν το ποιηματάκι που φτιάξαμε μαζί...

Έβαλα το κιτρινισμένο τετράδιο στη σύγχρονη τσάντα μου, πήρα την πίστη και την αγάπη της γιαγιάς Ευαγγελίας... Ήταν το κειμήλιό μου!

Δ.Σ.

Άκουσε το απολυτίκιο του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου από μαθητές και μαθήτριες της Στ' τάξης

%eyaggelismos%

Δημοσίευση σε συνεργασία με τα

Εκπαιδευτήρια "Ο Απόστολος Παύλος"

